

Arī tad es gribu Tevi slavēt! (Hab. 3:17-18)

Māsu Austru Šķēli es pazīstu jau gadus divdesmit. Ar viņu vienmēr ir patīkami parunāt, padiskutēt, būt sadraudzībā. Arī šajā sarunā es uzzināju daudz ko jaunu, interesantu. Cik brīnišķīgi, dažādi un spēcīgi Dievs mūs uzrunā un vada!

Sākumā nedaudz iepazīsimies.

Austra: Es esmu draudzē jau 57 gadus. Mani sauc Austra Šķēle, esmu dzimusi Baškīrijā. Mani vecāki turp aizbrauca jau tālajā 1914.gadā, kad sākās 1.Pasaules karš. Māte tad vēl bija tīņa vecumā, un viņas tēvu iesauca frontē, no kuras viņš neatgriezās. Mana vecā māte ar diviem saviem bērniem: manu māti un viņas brāli, kā arī kopā ar citiem radiem aizbrauca uz Baškīriju. Tur viņa nodzīvoja no 1914.gada līdz 1946.gadam. Mamma tur apprecējās. Viņa izgāja pie vīra, kuram bija četri bērni un kura sieva bija mirusi un tad arī es piedzimu. Tā arī mēs tur dzīvojam. Tēvs strādāja par zirgkopi kolhozā, mamma gāja vistu fermā. Mums bija daudz zemes, kūti lopi, gosniņas, cūciņas, vistas un aitas. Tur es arī sāku iet skolā. Mani vecākie pusbrāļi un pusmāsas jau ir miruši, tēvs arī ir miris. 1946.gada decembrī mēs pārbraucām dzīvot uz Latviju un tieši uz Ventspili. Šeit es turpināju savas skolas gaitas. Pabeidzot skolu sāku strādāt kokzāģētavā „Ventspils koks.” Tur es nostrādāju 40 gadus līdz pensijai, un tagad esmu pensijā.

Kāds ir tavs atgriešanās stāsts?

Austra: Es piedzimu kristīgu vecāku ģimenē. Tēvs un māte bija ļoti ticīgi, bet tanī laikā tur

nebija baznīcas. Mēs dzīvojam 80km no Ufas. Ticīgie tur pulcējās kopā pa mājām. Arī pie mums mājās notika dievkalpojumi. No mazām dienām mani mācīja un stāstīja par Dievu, ka Viņš ir liels un bijājams. Bet skolā mācīja pretējo. Kam ticēt? Es atrados tādās kā krustcelēs. Savā tīņa prātā domāju tā: „Vecāki ir vecmodīgi, viņi daudz ko nezina. Zinātne ir gājusi ar lieliem soļiem uz priekšu. Kosmoss ir izpētīts, un lieli zinātnieki saka, ka Dieva nav. Kāpēc tad man viņiem neticēt?” Un es nosliecos uz to pusi, ka Dieva nav. Es iestājos pat komjauniešos. Mamma un vecā māte par to, protams, nebija priecīgas, bet viņas turpināja par mani lūgt. Tā pagāja kādi gadi, bet manī visu laiku bija tāds nemiers, kuru nevarēju izskaidrot. Tas nemiers arvien auga un auga. Es ievēroju, ka vecai mātei uz galda stāvēja tāda grāmatiņa, kurai nebija ne sākuma, ne beigu. Es pat nezinu kā to sauc, bet ievēroju, ka viņa nepārtraukti to savā brīvajā laikā lasīja. Nesapratu, kā var lasīt vienu un to pašu grāmatu tik daudzas reizes? Tas pamudināja mani ielūkoties šajā grāmatā un tā mani piesaistīja. Tur bija izskaidrota Jāņa atklāsmes grāmata. Grāmata sastāvēja no nodaļām un katras nodaļas beigās bija uzsaukums lasītājam: „Kur tu būsi tai dienā? Vai tev būs jāsauc kalni palīgā? Vai tu būsi drošībā?” Nākamās nodaļas beigās bija uzsaukums: „Draugs, tu pazīsti Jēzu? Vai Viņš ir tavs Pestītājs? Ja nē, tad steigies šodien pie Viņa. Un neatliec to uz rītdienu, jo rīt var būt jau par vēlu!” Tas mani tik stipri uzrunāja, ka sēžot pie galda, uzkritu ar seju uz to grāmatu un sāku raudāt. Un es klusībā lūdzu Dievu. Lūdzu, lai Jēzus mani pieņem, jo vēlējos būt ar Viņu mūžībā. Es negribēju saukt kalnus palīgā, bet būt kopā ar Viņu. Tad grēka nožēlas asaras pārgāja prieka asarās. Vecā māte to visu bija vērojusi un viņa teica: „Vai tu zini, ka piedzimi no jauna?” Es pat nezināju par to, ka tā ir jaunpiedzimšana, bet zināju, ka man ir piedots un ka Jēzus no tā brīža ir mans Kungs.

Vai ir kādas spilgtas atmiņas no Baškīrijas laikiem?

Austra: No Baškīrijas laikiem atceros, ka mums bija daudz aitas, un mēs tās laidām kopīgās ganībās. Gadījās, kad kāda aitiņa bija nomaldījusies, viņa palika ārpus kūts, tad viņai bija droša nāve, jo bija daudz vilku. Tad mēs norunājām, ja būs kāda sveša aita, mēs nedzīsim ārā. Pa dienu es saplūcu sulīgu zāli, salīku lielā bļodā, sakaisīju to ar sāli, un aitas nāca šurp. Neviena vairs nepalika vilkam par barību. Bet visas skrēja uz mājām, ka pat gani brīnījās. Aitas skrēja šurp, jo zināja, kas viņas sagaida garda maltīte. Tas man tāds bērns piedzīvojums.

Kas izmainījās tavā dzīvē, kad pārbraucāt uz Latviju?

Austra: Pēc pestīšanas saņemšanas, sāku apmeklēt draudzi – gan svētdienās, gan ceturtdienās. Es sajutu aicinājumu, ka man ir jātop kristītai. Ar šo jautājumu es griezpos pie mācītāja Ludvika. Sarunas laikā es viņam izstāstīju, ka esmu komjauniete. Es domāju, ja biroja uzzinās, ka esmu kristīta un eju baznīcā, tad viņi paši mani izslēgs. Tomēr tik vienkārši tas nebija. Mācītājs Ludviks man pateica, ka komjauniešus viņš kristīt nedrīkst. Nākošajā dienā es

pati aizgāju uz biroju un izstāstīju viņiem, ka eju uz baznīcu un ticu Dievam. Viņi bija šokā, bet mani neatlaida, gribēja pārliecināt. Bet kā var pārliecināt jaunpiedzimušu dvēseli, kurai ir spēks? Mani viņi nepārliecināja! Viņi mani aicināja uz pārrunām vairākas reizes. Es pirms tām lūdzu, lai Dievs kārtotu tā, lai mani izslēdz. Vienreiz pārejot mājās, uz galda atradu papīra lapiņu, uz kuras bija uzrakstīts dziesmas viens pants: „Lūdzat Mani! Ja Es arī reizem tūdaļ neklausu, ar to nedaru jums pāri, tikai labāk iegrozu.” Un tas man bija tāds stiprinājums! Tā es vēl gāju veselu nedēļu, līdz beidzot mani izslēdza. Pati izslēgšana gāja draudzīgā gaisotnē. Viņi bija pārliecināti, ka pēc desmit, divdesmit gadiem es pārdomāšu, un apsoliņa ņemt atpakaļ. Nākošajā svētdienā es visu to izstāstīju Ludvikam. Tas viss notika 1953.gada rudenī, bet 1954.gada augustā es tiku kristīts. Mēs bijām 21 kristību kandidāts. Bija arī atbraucēji no Kolkas un Sīkraga, jo viņiem nebija kristību akas.

Ko tev nozīmē draudze?

Austra: Draudze man nozīmē ļoti daudz. Tā man nozīmē visu, draudze ir Dieva iestādījums. Tur ir Svētais vakarēdiens, lūgšanas, pārējie brāļi un māsas. Un kad tev ir kādas problēmas, lūgšanu vajadzības, viņi par tevi aizlūdz, tu aizlūdz par viņiem, kopjot sadraudzību. Bez draudzes nemaz nevar dzīvot. Draudzei ir jābūt, jo viens nav cīnītājs.

Ko, tavuprāt, nozīmē „būt par pasaules gaismu”?

Austra: Mums jādzīvo un jāstaigā tā, lai nebūtu citiem par piedauzību. Mums ir jābūt kā gaismai ar savu dzīvi, uzskatiem. Kristietim ir jābūt tādām, kas roku līcis pie arkla un kas neskatās atpakaļ. Es savā dzīvē atskatījos atpakaļ. Un kas bija zaudētājs? Tikai es! Pasaules gaisma – tas nozīmē, ka gaismai jābūt jau domās, valodā, draugu izvēlē, visā dzīves jomā. Lai tava dzīve liecina par Kristu. Lai jūsu gaisma spīd ļaunu priekšā tā, lai cilvēki sāk godāt Dievu.

Kā tas notika?

Austra: Es pastāstīšu kā es apprecējos. Pirms tam man bija tāds moto: „Ar neticīgo es nedraudzēšos.” Bet tas nav vienīgais kritērijs, jo tur ir jābūt kam vairāk – jālūdz, jāprasa Dievam padoms... Bet mēs to nedarījām un rezultāts bija visai bēdīgs. Viņš vilka mani prom no draudzes, ar tādu domu, ka šī draudze ir par seklu, ka mums ir jāmeklē dziļumi. Un sākām meklēt dziļumus. Sākumā meklējām garīgos dziļumus, bet tad sākām meklēt pasaulīgos

dziļumus. Un tomēr mums bija jāizšķiras. Kopdzīves laikā mums piedzima dēls Uldis. Apmēram pēc sešiem gadiem es apprecējos otrreiz, arī ar ticīgu cilvēku. Viņš nebija no mūsu konfesijas, bet ar viņu varējām ļoti labi saprasties. Mēs kopīgi lūdzām Dievu, pārrunājām Dieva Vārdu. Lai gan vienā, otrā vietā mūsu domas dalījās, bet tas mums netraucēja. Arī tur Dievs mums ilgi neļāva būt kopā. Mēs nodzīvojam kopā desmit gadus, un tad Dievs viņu aizsauca mūžībā. Šinī kopdzīves laikā mums piedzima meita Rudīte.

Kāda ir tava lūgšanu dzīve?

Austra: Es regulāri lūdzu Dievu un esmu saņēmusi atbildes uz lūgšanām tanī pašā brīdī, gan arī pēc kāda laika, ir arī tādas lūgšanas, kur Dievs pagaidām pasaka: „Nē.” Tomēr es vēl nemitos par to lūgt. Tādos brīžos man patīk pravieša Habakuka teiktais: „Ja vīģes koks neziedēs un vīnakokam nebūs augļu, arī tad es gribu Tevi slavēt!” (Hab. 3:17-18). Man ir tāda īpatnēja lūgšanu dzīve. Tā kā mums ir jādod desmitā tiesa no saviem ienākumiem, tad es aizdomājos tiktāl, ka tas ir labi, ka dodam savus ienākumus. Tas ir jādara! Bet, kas būtu, ja es Dievam dotu arī no sava laika desmito tiesu?! Tā kā diennaktī ir 24 stundas, tad 2 stundas un 40 minūtes vajadzētu veltīt lūgšanai. Un es pēc tāda principa arī daru. Stundu lūdzu no rītiem, stundu pēcpusdienā vai vakarā, un tad vēl Kristīgā radio aizlūgšanu laikā. Pa abiem raidījumiem sanāk 30 minūtes, pietrūkst vēl desmit... tās es izmantoju īsi, īsi pirms gulētiešanas. Pateicos Dievam par pavadīto dienu, par visu tajā saņemto. Lūdzu Dievu par saviem bērniem, par viņu ģimenēm. Tāda ir mana lūgšanu dzīve. To jau nevar no visiem prasīt, jo ir jau strādājošie un tie, kas mācās. Dievs jau to no visiem arī neprasa.

Kāds ir tavs hobijs?

Austra: Es aizraujos ar adīšanu. Man ir savai dienai plāns, kas ir jāizpilda, un arī plāns veselam gadam. Pēc tā es vados. Man arī ļoti patīk dzīvnieki, sevišķi suņi. Kaķus es nemīlu, jo tie ir ienaidnieki putniem, kurus es ļoti mīlu un baroju.

Kāds ir tavs novēlējums draudzei?

Austra: No tā jūs pazīs, ka esat Mani mācekļi, ka jums būs mīlestība savā starpā. Lai būtu mīlestība, saticība, lai viens otru mēs nekritizētu, neaprunātu, bet lai cits par citu lūgtu. Es lūdzu arī piedošanu draudzei, ja esmu kādu apbēdinājusi, noskumdinājusi, ka manis dēļ ir bijušas

Austra Šķēle

Autors Oļegs Klīgačs - Pēdējās izmaiņas Trešdiena, 25 aprīlis 2012 17:10

kādas problēmas. Un pats galvenais – būt nomodā, jo laiks ir īss. Veidosimies un augsim kopīgi!

Ar māsu Austru Šķēli sarunājās Oļegs Klīgačs.